

XVI. Benedek: Az imádságban mindig veletek maradok

2013. 02. 15. 11:16

XVI. Benedek pápa csütörtökön délelőtt, amint minden évben tette eddig találkozott saját egyházmegyéje, a római egyházmegye plébánosaival és papjaival.

Ez is a Szentatya szokásos tevékenységébe illeszkedik, jóllehet a jelenlegi helyzetben már nem beszélhetünk megszokott találkozásról, hiszen a hónap végén szolgálatát elhagyó XVI. Benedek pápának ez volt az utolsó találkozása papjaival.

„A reményünk az, hogy az Úr megsegít bennünket – mondta a Szentatya a VI. Pál teremben egybegyűlt, ezer római papnak. – Én visszavonulok az imádságba, de mindig veletek maradok és továbbra is együtt haladunk előre az Úr győzelmének bizonyosságában.” A leköszönő pápa a mai napon – február 14-én délelőtt – ezekkel a szavakkal vett búcsút a római egyházmegye papjaitól. A találkozóra egybegyűlt papok közül sokan nem tudták feltartóztatni könnyeiket.

Benedek pápa leírt szöveg nélkül szólt a római egyházmegye papjaihoz és közel egy órás beszédét a II. Vatikáni Zsinattal kapcsolatos emlékeinek szentelte, mivel szavai szerint az egyház megújulása a zsinat szellemének megvalósításában áll.

„Köszönöm a szeretetnyilvánítást, megköszönöm azt, hogy szeretitek az egyházat és a pápát. A Gondviselő Isten különleges ajándéka számomra, hogy péteri szolgálatom elhagyása előtt még egyszer találkozhatok veletek, Róma papjaival – mondta a pápa. – Mindig nagy öröm azt látni, hogy az egyház él Rómában és az egész világon, hogy vannak olyan pásztorok, akik ma is a legfőbb Pásztor nyomain járva gondját viselik az Úr nyájának. Ez a valóban katolikus, egyetemes papság a római egyház lényegét alkotja, amely magában hordozza minden nép, faj és kultúra egyetemességét.”

A pápa köszönetet mondott Agostino Vallini bíborosnak, római helynökének, aki a találkozó elején köszöntötte a pápát minden római pap nevében. Megköszönte a bíborosnak fáradozásait azért, hogy minél több papi hivatás szülessen az egyházmegyében, mert Róma a katolikusság városa, ám ugyanakkor szüksége van arra, hogy saját maga is erős legyen a hitben, mert ebből fakadnak az új hivatások.

A Szentatya utalt arra, hogy a római papok a találkozó előtt összegyűltek a bazilikában, és a Hit évében Szent Péter sírja mellett az Apostolfejedelemmel együtt megvallották hitüket: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Az egyház azáltal növekedik, Péterrel együtt, hogy megvallja és követi Krisztust. Mi folytonosan ezt tesszük. Hálás vagyok az imáért, amelyeket szinte fizikailag is megtapasztaltam – amint már Hamvazószerdán mondtam. És akkor is, ha most visszavonulok, az imádságon keresztül mindig közel leszek hozzátok és biztos vagyok abban, hogy ez kölcsönös lesz, bár én a világ számára rejtett maradok.”

A Szentatya az életkorával járó fáradságra hivatkozva azt mondta, hogy nem készített igazi nagy beszédet erre a találkozóra, hanem inkább egy kicsit arról szeretne beszélni, hogy ő hogyan látta a II. Vatikáni Zsinatot.

Azzal a történettel kezdte visszaemlékezését, hogy miként került kapcsolatba a zsinattal. 1959-ben a bonni egyetem professzora lett, itt tanultak a kölni és más környező egyházmegyéék seminaristái. Így ismerkedett meg a kölni érsekkel, Frings bíborossal. Két évvel később a genovai érsek, Siri bíboros értekezlet-sorozatot rendezett különböző európai bíborosokkal a zsinatról, amelyre meghívta a kölni érseket is. Frings bíboros őt, a legfiatalabb professzort kérte fel arra, hogy készítsen egy beszédtervet számára. Ez hangzott el a genovai értekezleten.

Nem sokkal később a bíborost magához hívatta János pápa, és amikor meglátta, megölelte és ezt mondta: „Bíboros úr, köszönöm, ön éppen azt mondta, amit én szerettem volna mondani, de nem találtam meg a megfelelő szavakat.” A bíboros így felismerte, hogy a helyes úton járnak és magával vitte Ratzingert a zsinatra, aki 1962 novemberétől hivatalos kinevezést kapott, mint teológus szakértő.

A Szentatya felidézte azt a lelkesedést és várakozást, amellyel megérkeztek a zsinati ülészsakra. Mindannyian azt remélték, hogy új pünkösöd köszönt be, új szakasz kezdődik az egyház életében. Akkor az egyház még elég erőteljes volt, sokan jártak vasárnap szentmisére, voltak papi hivatások, bár a szerzetesi hivatások kezdtek csökkenni. Ennek ellenére úgy érezték, hogy az egyház nem megy előre, hogy inkább a múlthoz tartozik, semmint a jövő hordozója.

„A zsinat idején azt reméltük – emlékezett vissza a pápa –, hogy a dolgok megváltoznak, hogy az egyház feltöltszik a jövőhöz szükséges erővel”, és hogy megváltozik az egyház és a modern világ kapcsolata. Remélték, hogy például a Galilei-kérdés megoldásával új kapcsolat kezdődik az egyház és a világ legjobb erői között, hogy az egyház megnyílik az emberiség jövője és az igazi fejlődés irányába. XVI. Benedek pápa zsinattal kapcsolatos emlékeiben utalt a nehézségekre is. Negatív képként ott lebegett az atyák előtt a római szinódusok példája, ahol a püspökök egyszerűen aláírták az előre elkészített szövegeket.

Mindjárt a zsinat első napján az atyák kijelentették: nem akarjuk megszavazni a bizottságok tagjainak előre elkészített névsorát. A zsinati atyák kívánsága az volt, hogy jobban megismerkedjenek egymással. „Mindez nem forradalmi gesztus volt, hanem a felelősségtudat gyakorlása a zsinati atyák részéről” – mondta Benedek pápa. A kölcsönös ismerkedés során kezdtek feltűnni a nagy egyházi személyiségek, mint de Lubac, Danielou és Congar. Már ez önmagában véve is az egyház egyetemességének megtapasztalását és az egyház konkrét valóságának felismerését jelentette. Mindez természetesen Péter utódának vezetésével történt – tette hozzá Benedek pápa.

Mindenhol nagy várakozásokkal érkeztek a zsinatra, de sokan nem tudták pontosan, hogy mit kell tenniük. A határozottabb irányvonalat képviselő püspökségek között a pápa megemlítette a francia, belga, német és holland főpásztorokat, az úgynevezett „rajnai szövetség”-et. A zsinat első fázisában ők jelölték meg a követendő utat.

A pápa említést tett még a zsinat nagy témáiról: a liturgiáról, az egyháztanról, Isten ígéjéről, a kinyilatkoztatásról és később az ökumenizmusról. Hosszabban beszélt a liturgikus mozgalomról és arról az igényről, hogy a mise szövegét lefordítsák a hívek anyanyelvére.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Kövesse a Magyar Kurírt a Facebookon is!

© Híreink „Magyar Kurír” forrásmegjelöléssel szabadon felhasználhatók.

Forrás: <http://www.magyarurir.hu/hirek/xvi-benedek-az-imadsagban-mindig-veletek-maradok>

Magyar Kurír Szerkesztőség | 1364 Budapest, Pf. 41. | Telefon: 479-20-20 Fax: 479-20-21 | E-mail: mk@katolikus.hu